

Και πάλιν νέος Ίκαρος και πάλιν νέος ήρωας,
κι' ένω τὸ κράτος έτραχε γοργὸν ἀπὸ ρυτίθρος,
δὲν ζέρω πὸς ἀπήγγραον τ' ἀμάξια παρ' ἑλπίδα,
καὶ μόνιπο δὲν εὐρισκας νὰ πᾶς σ' ὅτ' ἐν Δεωνίδα.

Οὐχ ήττον κόσμος έσπευσε και μετ' ὃ παραπάνω
νὰ ήβ' ἀεροπλάνο,
κι' ἐπήγαγε και φούσταις
με κάρα και με σούσταις.

Κατάπληκτος ὁ κόσμος αἰώπα,
κι' ἄλλοτε, Περικλέτο μου, σοὺ τόπα
πὸς μες σ' ὅτ' ἠν Ρωμηοσύνη τήν καινούρια,
ποὺ κι' ἀετοὶ με τρέμει τὴν κωτιοῦν,
μπαροῦνε νὰ πετάξουν και γαϊδούρια,
μόνον ἀεροπλάνα δὲν πετοῦν.

Πατοῦνε κι' ἀναρτήματα ἀκρίδες,
πετοῦνε κι' ἀνορθόσους ἑλπίδες,
μπαροῦνε νὰ πετάξουν και κολώναις,
ποὺ δέξαν προκίωνιον κρατοῦν,
μπαροῦνε νὰ πετάξουν και χαλόναις,
μόνον ἀεροπλάνα δὲν πετοῦν.

Ἦλθε και τοῦ Κατέρω, δρᾶ Περικλέτο,
ἀλλά κι' ἔκτεινο δρᾶσ' ἑπαρὸ το,
μὰ και τοῦ Μιλεριῶ, ποὺ κἀνε κρότο,
δὲν πᾶταξε κι' ἔκτεινο ὁδὸν τὸ πρῶτο.

Θίλει και τοῦ Δεωνίδα νὰ πετάξῃ σ' ἀ φηλά,
πλὴν ὁδὸν τὰλλα μὲνει κάτο και πλανᾶται χαμηλά,
και μοκόμενον ἀγρίως ἄγονον ὀργάνω γην
και λαὸν και Βασιλέα τρέπ' εἰς ἀτακτοῦν φυγήν,
μὰ κι' ἔγ' ἀβρᾶ Περικλέτο, φρέσγο μ' ἔλη τήν ὀρημ' μου
γιατὶ τρέμω μήπως τὸ λῶθῃ νὰ πετάξῃ σ' ὅτ' κορμὶ μου.

Σταθῆτε και σηκόνεται... τοῦ κάου, δὲν ὀφεστο,
και τὴν ἀκόμη καχηγὸς τήν πτηνὸν τὸν προσιμένο,
κι' ἔλεγαυ και τὰ πουλιὰ πρᾶμα νᾶσαι τοῦτο,
ποῦχε φερέ και στέκεται σ' ὅτ' ἔχμα καρπομένο;

Και τότε τὸ Ρωμαῖκο μου φάνηκε πὸς εἶδα
κι' ἀεροπλάνο γίνηκε καθὸς τοῦ Δεωνίδα,
κι' ἠκούσθῃ λέγουσα φωνή και ναις μὴν τὸ ματίσθῃ,
γιατ' εἶναι φῶδος δρᾶ παιδιᾶ,
σ' ὅτ' ἡ τῶν μας ἀναποδῆ
και τοῦτο νὰ κομματισθῇ κι' ἑμᾶς νὰ κομματισθῇ.

Πρώτος τῆς Κυβερνήσεως κι' ἀντάρα νέας κρίσεως.

Φ.—Κι' ἔνω πάλιν εἶδον εἶποι σ' ὅτ' ἠπῆσεν τήν μάννα
μὴτ' ἔγ' ὄραια πατοῦνε, μὴτε ξέν' ἀεροπλάνα,
ἔπειαν Ἰκάρου πῶσων δίχως πόνον κι' ἄδωρον
κι' ἡ Κυβέρνησις αἰκίνη τῶν μεγάλων καθαρισμῶν.

Ἐπειαν Ἰκάρου πῶσων, και σ' ὅτ' ψυχομάχημά της
θλίνας ὁ κόσμος εἶλε νὰ τρώσῃ τ' ὄνομά της,
κι' ὅτ' ὀν Ὀφθαλματρῶν ἐρωτῶθῃ τ' Ἀδελφάτα,
και τὰ κύκλωσε με λόγγαις κι' ἄδωτον μὲν πρῶτάτα.

Ἄς τόνωμεν και τώρα μετ' ἡμετέρας κατινάδα
σ' ὅτ' ὀν Συμβούλους τοὺς πεινῶντας, σ' ὅτ' ὀν μοχθησαντας μουσά-
ποὺ δὲν πρᾶθαιναν νὰ κἀνονηγῆ τὸ κράτος σ' ὀνοῦνάδα, και
και δὲν μὲνει πρᾶ σ' ὀνοῦν πρὸς καθαρισμὸν τοῦ κράτους.

Π.—Ἐπειαν ὁ προκλάσας μετ' ἡν σύγκρισιν αἰκίνη
και τῶν Πολωνῶν τὴν μῆσιν,
ἔπειαν Ἰκάρου πῶσων ἔ δια παραβολῶν
δύο κράτη προσβαλόν.

Μετὰ τῶσους καθαρισμοὺς
και μετ' ἄγωνιαν τῶσων
ἔπειαν Ἰκάρου πῶσων
μὴ ζητοῦντες ἀκραιμῶς.

Ἐπειαν ὁ κατορθώσας ν' ἀνοψῶσθῃ κάθε ράντα,
κι' ἔκ τοῦ μέλλοντος δακνείου νὰ τοῦ δώσουν τὰ σαράντα.
Πᾶσι μοῦσαι γεραρὸν δίχως νὰ λογοδοτήσῃ
κι' ἄρειαν ἀμαρτιῶν μετ' ἀκατόνζιν ζήτησῃ.

Δίχως κεφαλῶν ἐξάφης και φαναῖς και ξαφνικά
σὸν τὸν Δεωνίδα Ἀργυρήτῃ πᾶσαν σ' ὅτ' μαλακά.
Τοὺς ἔξαπτόστροφαι και τούτους, ποὺ μαρτυρησαν γὰ πᾶστρο,
και τοὺς εἶχε και τὸ Στέμμα σὸν βασιλικῶς σ' ὅτ' γλάστρα.

Κλαίω και τὸν Μαυρομάτη, σεβαστὸν γρηγοκομιεον,
κλαίω και τὸν τῆς Παθείας, τῶσων γνώσων Ταμειον,
τῶν Μουσῶν τὸν ὑπερήτην,
τῆς φθορᾶς τὸν καθαριτῆν.

Κλαίω τῶν Ἐλευθερίων γοργοφῶν Ἰερυτῆν
και τῶν Πανεπιστημίων εὐδοκῶν σκεπτικῆν,
ποὺ κι' αὐτὸς νυχθημερὸν πρὸς καθαρισμοὺς ἐπαρῆγα
τῆ συνάρασι κι' ἄρωγῃ τοῦ φουσιολόγου Ρήγα.

Τὸν πρωτόκλητον Ἀνδρέαν τῶν Μουσῶν και τῶν ἀρμάτων
κλαίει σήμερα κι' ὀ Ρήγας τῶν πολεμικῶν ἀμαρτιῶν,
τοῦτον κλαίει μετὰ πάσους και ψυχῆς συνταγματῆρος
κι' ὀ προμηθευτῆς ὀ Ρήγας τῶν δοκτῶρων τῆς Βιέννης.

Ἐπειαν μόλις ἔπειαν σ' ὅτ' ὀ σῶμα μας ψυχῆς
συμπαιθῶν προσράτων
φιλοληγικῶν τῶν,
και μόλις ἦγῃε κι' ὀ Σαρκῆ εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Ἐπειαν μόλις λούρασαν ἔχθροι μας λυσοσλείοι
και συμμαχίας μετ' ἡμῶν ζητοῦν ἀπὸ παντοῦ,
κι' ὀ Ταλαὰτ ὁ προσφιλες σ' ὅτ' Πατριάρχῃ λῆσι
γὰ τὰ τῆς Συνελεύσεως τ' ἄνομη, γεμηγῆς ὀλοτοῦ.

Ἐπειαν δίχως νᾶγουν ταῦτ' ἀκατασῶμενα
μόλις κι' εἰκῶν τὸν Κερμ τὸν πῆγε τρία κι' ἔνα,
κι' ὀ Τουρκαλάδες ἄφρασαν τὰ λόγια τὰ χαλά,
μὴτε κανένας ἀπειλεῖ πὸς ἡμᾶς ἐξουλοῦσθῃ,
και τῆς Βουλῆς τὸν ἡμελλῶν ὀ Πρόεδρος Ριζᾶ
νᾶλθῃ τῆς Συνελεύσεως τὸν Ἐσθλὸν ν' ἀγκαλισθῃ.

Ἐξάρωμεν τήν πῶσων τῆς, ποὺ σήμερα κι' ἔκτεινῃ
γὰ κάτ' ὀχλατάξεται πεινῶτο κι' ἀποιδένας,
ἔνω σ' ὅτ' ἡ Λόντρα προσκαλοῦν τὸν Μανουὲλ νὰ γίνῃ
Ἐμμανουὲλ παμβασιλεὺς παρὰ σ' ὀνοῦν τῶν.

Φ.—Και τὴν Συνέλευσιν μας ἐξάρωμεν ἔν γενει,
ὀποῦ καθὸς πηγαίνει
μετ' ὀσους νέους μπᾶσους, Καρῶσους, Βαρουτόσους,
σ' ὅτ' πᾶσι θε μετ' ἡμῶν λῶσῃ,
και μετὰ δύο χρόνους
μπορεῖ νὰ μὴν τελειωσῃ.

Π.—Ἐξάρωμεν τὰ πάντα μετ' ἡμετέρας δοξάρι,
και δέξου τρεῖς ἐξάρεις ἀπὸ εὐλαγῆς, μεξάρῃ.